

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. J. H., CSc.**
zastoupen JUDr. Jurajem Kozicem, advokátem
se sídlem Prvního pluku 320/17, Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. ledna 2024, č. j. KUKHK-37684/UP/2023-6 (KH),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. ledna 2024, č. j. KUKHK-37684/UP/2023-6 (KH), a rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 25. září 2023, sp. zn.: výst. 6468/2023/Ji, č. j.: MUVR/36154/2023/JIRTE, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 893 Kč, k rukám jeho zástupce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Vrchlabí (dále také jen „Stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, sp. zn.: výst. 6468/2023/Ji, č. j.: MUVR/36154/2023/JIRTE, zastavil podle § 110 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), řízení o dodatečném povolení stavby „Srub na pozemku p. č. XA v k. ú.“ (dále jen také „Stavba“).
2. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím sice změnil prvoinstanční rozhodnutí, ale jednalo se pouze o formální úpravu výroku (kdy řízení zastavil místo odkazu na § 110 odst. 4 stavebního zákona s odkazem na § 102 odst. 4 správního řádu), v ostatním zůstalo prvoinstanční správní rozhodnutí nezměněno.

II. Obsah žaloby

3. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, neboť se jím cítí zkrácen na svých právech. Žaloba sestává ze čtyř žalobních bodů.
4. V první žalobní námitce vytýká žalobce správnímu orgánu I. stupně, že jej nevyzval před vydáním prvoinstančního rozhodnutí k odstranění nedostatků žádosti ze dne 31. 8. 2023 dle § 111 odst. 3 stavebního zákona. Toto procesní pochybení Stavebního úřadu nemůže zhojit ani rozhodnutí žalovaného, dle něhož mělo být dané řízení zastaveno dle § 102 odst. 4 správního řádu. Judikatura správních soudů totiž vyžaduje výzvu k odstranění nedostatků žádosti před zastavením řízení také v případě nového řízení dle § 102 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu. Je tak irelevantní, jak si správní orgány žádost žalobce ze dne 31. 8. 2023 vyhodnotily (tj. zdali se jednalo o novou žádost o dodatečné povolení stavby nebo žádost o nové řízení), neboť ve všech případech musely žalobce vyzvat k doplnění této žádosti a poučit jej o následcích jejího nedoplnění, což se ale prokazatelně nestalo. A to vše navzdory tomu, že žalobce v této žádosti jasně deklaroval zájem na jejím doplnění a také výslovně požádal správní orgán I. stupně o stanovení lhůty k tomuto doplnění. Proto postup správních orgánů spočívající v tom, že bez dalšího bylo řízení zastaveno, je nejenom v rozporu se shora citovanými zákonnými ustanoveními, ale také v rozporu se základními zásadami správního řízení, jako např. zásada dobré správy jako služba veřejnosti (včetně povinnosti vstřícnosti) dle § 4 odst. 1 správního řádu a zásada umožňovat osobám uplatňovat jejich práva a povinnosti dle § 4 odst. 4 správního řádu.
5. Na shora uvedeném závěru (o nesprávnosti postupu správních orgánů v podobě neposkytnutí výzvy k odstranění vad žádosti) nemůže dle žalobce nic změnit ani názor žalovaného, že v případě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby podané po uplynutí k tomu stanovené lhůty 30 dnů dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, není stavební úřad povinen přerušit řízení o odstranění stavby. Řízení o odstranění stavby může být přerušeno také dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Stavební úřad sice není povinen na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby (po uplynutí stanovené lhůty 30 dnů) přerušit řízení o odstranění stavby, přičemž zároveň pro tento případ nemůže ani vést řízení o této opakované žádosti o dodatečné povolení stavby. Nicméně v projednávaném případě evidentně správní orgán I. stupně řízení o dodatečném povolení Stavby zahájené na základě žádosti ze dne 31. 8. 2023 vedl, když zejména žalobce vyzval k doložení plné moci k zastupování v řízení o dodatečném povolení Stavby (viz jeho výzva ze dne 11. 9. 2023, č. j.: MUVR/34620/2023/JIRTE), a taktéž správní orgán I. stupně původně zastavil řízení o žádosti s odkazem na § 110 odst. 4 stavebního zákona (tj. ustanovení týkající se ve

spojení s § 129 odst. 2 větou sedmou stavebního zákona právě vedení řízení o dodatečném povolení stavby).

6. Propadlá povaha lhůty 30 dnů dle § 129 odst. 2 stavebního zákona navíc nevylučuje možnost podat žádost o nové řízení a nové rozhodnutí dle § 101 a násl. správního řádu. Tento závěr je aktuální na projednávanou věc zejména s ohledem na vyhodnocení žádosti žalobce ze dne 31. 8. 2023 ze strany žalovaného jako žádosti k novému řízení a novému rozhodnutí dle § 101 a násl. správního řádu. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že tuto žádost posoudí jako žádost o nové řízení a nové rozhodnutí dle § 101 a násl. správního řádu, pak ji měl ale posuzovat v tomto duchu ve všech ohledech, tj. včetně nutnosti vyzvat žalobce k jejímu doplnění dle výkladu § 102 odst. 4 a § 45 odst. 2 správního řádu. A to obzvlášť za situace, kdy sám žalovaný vyhodnotil žádost jako neúplnou, resp. jako vadné podání.
7. Nadto není dle žalobce bez významu, že žalovaný sice konstatoval pochybení správního orgánu I. stupně, že řízení zastavil nesprávně dle 110 odst. 4 stavebního zákona, ale prvoinstanční rozhodnutí pouze změnil tak, že mělo být učiněno na základě jiného zákonného ustanovení, a to § 102 odst. 4 správního úřadu (což je s ohledem na výše uvedené neučinění výzvy k odstranění vad žádosti také postup nezákonný). Tento (nezákonný) postup žalovaného byl pro žalobce značně překvapující a žalobce již neměl pak možnost podat řádný opravný prostředek v podobě odvolání.
8. **Ve druhé žalobní námitce** vytýkal žalobce žalovanému nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí z důvodu opomenutí ostatních účastníků řízení. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu se tak nevypořádal s jejich případnými námitkami. Dle žalobce měl být účastníkem správního řízení vlastník sousedních pozemků – Českobratrská církev evangelická. V předcházejících řízeních o dodatečné povolení stavby jí toto postavení náleželo. Tato vada nemohla být zhojena v odvolacím řízení.
9. **Ve třetí žalobní námitce** se žalobce ohradil proti tomu, že v rozporu s ustanovením § 129 odst. 2 věty sedmé stavebního zákona neprovedl Stavební úřad ve věci ohledání na místě. Z důvodů shora uvedených je přitom zřejmé, že Stavební úřad vedl řízení o dodatečném povolení stavby.
10. V souvislosti s tím žalobce upozornil také na vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalovaný na jednu stranu uvádí, že správní orgán I. stupně nebyl povinen provádět ohledání na místě, ale záhy na to uvádí, že ohledání na místě mělo být přece jen údajně provedeno, a to dne 9. 8. 2023 (i když se jednalo o kontrolní prohlídku v rámci řízení o odstranění stavby). Vytkl žalovanému, že tam, kde se mu to hodí, odkazuje na podklady, které jsou založeny ve správním spise týkajícím se jiného správního řízení (konkrétně řízení o odstranění Stavby), když ale toto činí na podporu svých tvrzení žalobce, tak to považuje za nepřípustné.
11. Žalobce s ohledem na nemožnost doplnit žádost ze dne 31. 8. 2023, nemohl ani dostatečně upozornit na nepopiratelnou skutečnost, že je již řadu let ignorováno to, že předmětný pozemek (resp. na něm stojící Stavba) je propachtován (resp. Stavba je pronajata) k zemědělským účelům, chovu ovcí, údržbě a ochraně luk, čímž je tak ve svém důsledku napomáháno ochraně přírody, přičemž Stavba je nutná k dohledu pastýře s ohledem na aktuální pohyb škodné po daném pozemku.

12. Vzhledem k výše uvedenému je tak žalobce názoru, že správní orgán I. stupně vedoucí řízení o dodatečném povolení stavby (příp. nové řízení) na základě žádosti ze dne 31. 8. 2023 měl provést řádné ohledání na místě dle § 129 odst. 2 věty sedmé stavebního zákona, přičemž na tom nemůže nic změnit ani hledání zástupných důvodů pro nenaplnění nutnosti jejího provedení ze strany žalovaného.
13. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobce namítl, že žalovaný také v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem nezohlednil absenci náležitého poučení žalobce v oznámení o zahájení řízení o odstranění Stavby, jakožto řízení předcházejícího projednávanému řízení o dodatečném povolení Stavby, a dále ani další procesní pochybení správního orgánu I. stupně.
14. Žalovaný v tomto ohledu totiž pouze zjednodušeně uvedl, že tato odvolací námitka náleží do řízení o odstranění Stavby. Přitom Stavební úřad ve svém oznámení o zahájení řízení o odstranění Stavby (ze dne 22. 8. 2013, č. j.: SÚ/14518/2013-3) pouze obecně zmiňuje možnost podání žádosti o dodatečné povolení Stavby, ale bez konkrétní specifikace rozhodnutí, které by bylo pro realizaci Stavby nezbytné. Přitom je nutné si také uvědomit, že žalobce byl a je osobou bez právního vzdělání. Řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby jsou sice řízeními samostatnými, ale nepochybně provázanými, a to zejména řízení o dodatečné povolení stavby ve vztahu k řízení o odstranění stavby, když prvně uvedené (řízení o dodatečné povolení stavby) lze zpravidla vést až za existence a řádně zahájeného druhého uvedeného řízení (o odstranění stavby). Proto v případě, že toto řízení o odstranění stavby je zahájeno a vedeno nezákonně, má tato nezákonnost z logiky věci bez dalšího přesah, resp. způsobuje nezákonnost také navazujícího řízení o dodatečném povolení stavby.
15. Stavební úřad se dopustil před zahájením samotného řízení o odstranění Stavby také dalších procesních pochybení, když např. neumožnil žalobci účast na první kontrolní prohlídce dne 19. 8. 2013 (v rozporu s § 133 odst. 4 stavebního zákona), nepořídil o ní protokol (v rozporu s § 18 odst. 1 správního řádu), do spisu nezaložil ani na ní údajně pořízené fotografie a na předmětný pozemek žalobce musel evidentně správní orgán I. stupně vstoupit k provedení kontrolní prohlídky dne 19. 8. 2013 bez vědomí žalobce (v rozporu s § 172 odst. 1 stavebního zákona).
16. Proto žalobce závěrem žaloby navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, ev. pouze rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že jsou shodné s odvolacími námitkami, se kterými se podrobně vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Na jeho odůvodnění se tak žalovaný odkázal.
18. Žalobní body jsou dle názoru žalovaného založeny především na otázce, zda bylo povinností Stavebního úřadu k třetí žádosti o dodatečné povolení Stavby podané po lhůtě uvedené v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušit řízení o odstranění stavby a vést řízení k žádosti o dodatečném povolení stavby. Náorem žalovaného je, že takovou povinnost Stavební úřad neměl, s ohledem na druhou žádost o dodatečné povolení, jež Stavební úřad věcně projednal a poté ji zamítl, a rovněž s odkazem na judikaturu správních soudů.

19. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

20. Při jednání soudu dne 11. 6. 2024 strana žalující zopakovala genezi celého případu a přednesla obsah žaloby s tím, že akcentovala zejména obsah první žalobní námítky. Žalobce vyjádřil svoji ochotu a připravenost jednat se stavebními úřady a orgány ochrany přírody o případných úpravách Stavby dle jejich požadavků. Dle jeho přesvědčení Stavba přírodu ve svém okolí nikterak neohrožuje. Na její odstranění nemá prostředky. Návrhy na doplnění dokazování strana žalující nevznesla.

21. Žalovaný se z jednání omluvil.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

23. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

24. Z obsahu správního spisu nesporně plyne, že žalobce podal v minulosti žádost o dodatečné povolení Stavby opakovaně. Řízení prvé z nich z 20. 9. 2013 bylo v důsledku jejího zpětvzetí zastaveno. Žádost z 29. 5. 2015 (druhá v pořadí) byla zamítnuta rozhodnutím Stavebního úřadu ze dne 9. 3. 2016, č. j.: SÚ/8106/2015-12. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno a žalobcovu odvolání proti němu zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. KUKHK-15076/UP/2017/Bk. Žalobcovu žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 30 A 57/2018-73, zamítl. Stejně tak Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku krajského soudu, a to rozsudkem ze dne 13. 5. 2021, č. j. 2 As 183/2020-27. Ten pak prošel testem ústavnosti, když ústavní stížnost proti němu Ústavní soud usnesením ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV ÚS 1838/21, odmítl.

25. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby (pozn. - potvrzení provedeno krajským soudem). Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

26. Pro posouzení správnosti postupu stavebních úřadů obou stupňů v dané věci považuje krajský soud za podstatné především judikatorní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42. Dle nich se v případě lhůty 30 dnů stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona jedná o procesní lhůtu propadnou. *“Pokud na základě včas podané žádosti o dodatečné povolení stavby stavební úřad (i) přeruší řízení o odstranění stavby a (ii) vede řízení o podané žádosti, negativními konsekvencemi nedodržení této lhůty je a contrario postup, kdy stavební úřad řízení o odstranění stavby nepřeruší a řízení o dodatečném povolení stavby nevede.”* (pozn. – potvrzení provedeno Nejvyšším správním soudem).
27. Na tato závěry pak navázala další judikatura správních soudů, namátkou možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2022, č. j. 3 As 133/2020-38, dle něhož k opakované žádosti o dodatečné povolení stavby podané až po uplynutí k tomu stanovené třicetidenní lhůty není stavební úřad povinen přihlížet, neboť zákon mu tuto povinnost neukládá. Není proto ani povinen autora takové opakované žádosti vyzývat k jejímu doplnění, či rozhodovat o tom, že řízení o odstranění dotčené stavby nepřerušuje.
28. Pokud tedy žalobce za shora popsané situace podal u Stavebního úřadu dne 31. 8. 2023 další žádost o dodatečné povolení Stavby (bez ohledu na pohnutky a v reakci na co tak učinil), neměl k ní Stavební úřad vůbec přihlížet, řízení o dodatečném povolení Stavby jí totiž nebylo zahájeno. Nebylo tedy o této žádosti třeba vůbec rozhodovat. Řízení o dodatečném povolení Stavby pak pochopitelně nebylo třeba zastavovat, žádné neběželo. Postačilo by, pokud by Stavební úřad informoval žalobce přípisem, že k jeho žádosti přihlížet nebude a žádné řízení o ní nepovede. Aplikace ustanovení § 129 odst. 2, potažmo § 110 odst. 4 stavebního zákona tak nebyla na místě.
29. Prvoinstanční správní rozhodnutí tak krajský soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť Stavební úřad neozřejmil, proč nerespektoval shora citované judikatorní závěry správních soudů a rozhodl se vést na základě žalobcovy žádosti ze dne 31. 8. 2023 řízení o dodatečném povolení Stavby. Již jen z toho důvodu je měl žalovaný v odvolacím řízení zrušit.
30. Ten tak ovšem neučinil, naopak zatížil posuzované správní řízení dalšími pochybeními. Přestože až do str. 8 napadeného rozhodnutí hovoří o žalobcově žádosti ze dne 31. 8. 2023 jako o žádosti o dodatečné povolení Stavby (a správně ve větě druhé předposledního odstavce na str. 8 svého rozhodnutí uzavírá, že k žalobcově opakované žádosti o dodatečné povolení Stavby nebyl Stavební úřad povinen přihlížet, protože mu tuto povinnost zákon neukládá), od str. 9 (byť v podstatě implicitně) začíná uvažovat o tom, zda by tato žádost neměla být posuzována jako žádost o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu. A zřejmě dospívá k závěru, že ano, protože nakonec řízení zastavuje s odkazem na § 102 odst. 4 správního řádu, které se týká právě žádosti o zahájení nového řízení (přestože jinak žalovaný formálně stále hovoří o žádosti o dodatečné povolení stavby).
31. Žalované rozhodnutí tak nemůže krajský soud vyhodnotit jinak, než nejen jako rozporné se shora citovanými judikatorními závěry správních soudů stran povahy lhůty 30 dnů stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona, ale rovněž jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jeho vnitřní rozpornost. Rozhodnutí totiž může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i tehdy, není-li nesrozumitelností zatížen samotný výrok, ale odůvodnění rozhodnutí. Tedy např. pokud

je rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí. Tento následek může mít i vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí, nejsou-li v důsledku toho z odůvodnění rozhodnutí seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24).

32. Pokud jde o žádost žalobce ze dne 31. 8. 2023, pak z jejího označení i obsahu považuje soud za naprosto nepochybné, že se jedná o žádost o dodatečné povolení Stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona (výslovné označení, výslovný odkaz na citované ustanovení stavebního zákona, odkazovaná vazba na řízení o odstranění Stavby vedené Stavebním úřadem). I v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o zastavení řízení žalobce (navíc zastoupený advokátem, tedy osobou práva znalou) hovoří o žádosti opakovaně jako o žádosti o dodatečné povolení Stavby. Ani náznakem není možno dovodit, že by se mělo jednat o žádost o zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 a 102 správního řádu. Taková vůle na straně žalobce jednoznačně nebyla. S tímto hodnocením uvedené žádosti (aniž by ale vysvětlil proč vlastně) přišel až v napadeném rozhodnutí (z vlastní iniciativy) žalovaný.
33. Krajský soud proto opakuje, že žádost žalobce ze dne 31. 8. 2023 byla nepochybně opakovanou žádostí žalobce o dodatečné povolení Stavby, a z toho důvodu k ní Stavební úřad neměl přihlížet. Tuto skutečnost postačovalo žalobci oznámit, žádné správní řízení na základě ní nebylo zahájeno.
34. Krajskému soudu tak nezbylo, než za využití ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. jak žalované, tak i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit pro jejich nepřezkoumatelnost, ať už částečně pro nedostatek důvodů či částečně pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). K nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí je totiž správní soud povinen přistoupit z úřední povinnosti (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
35. A to ačkoliv důvodnosti žádné ze žalobních námitek nemohl přisvědčit. Protože žádné správní řízení o žalobcově žádosti ze dne 31. 8. 2023 nemělo být vedeno, nemůže být důvodnou ani jedna z prvních tří žalobních námitek, neboť ty obsahovaly výtky stran procesních pochybení správních orgánů (absence výzvy k doplnění této žádosti, absence ohledání na místě, chybně stanovený okruh účastníků řízení). Žalobní tvrzení obsažená ve čtvrté žalobní námitce se pak vztahovala výlučně k řízení o odstranění Stavby nebo dokonce k postupu Stavebního úřadu před zahájením tohoto řízení. Řízení o odstranění stavby je však ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby obecně zcela samostatným řízením. Tyto výtky tak nemohly být pro posuzovanou věc vůbec relevantní.
36. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Proto tak krajský soud musel formulovat výrok I. tohoto rozsudku i v daném případě, přestože je s ohledem na shora uvedené zřejmé, že se žádné další správní řízení o žalobcově opakované žádosti o dodatečné povolení Stavby ze dne 31. 8. 2023 ze strany stavebních úřadů nepovede. Sousloví „k dalšímu řízení“ nelze brát doslova, soud tu v podstatě ponechává v duchu subsidiarity soudního přezkumu rozhodnutí o nutném procesním postupu na žalovaném správním orgánu.
37. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost vázány.

38. *Obiter dictum* ještě krajský soud dodává, že shora uvedeným samozřejmě není dotčena možnost žalobce vyvolat nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci, pokud bude novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu.

VI. Náklady řízení

39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně a účelně vynaložených nákladů.
40. Účelně vynaložené náklady řízení na straně žalobce představují jednak zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč** a dále náklady na zastoupení advokátem. Ty tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobce náleží odměna za tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu) ve výši **3 100 Kč** za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, tj. **9 300 Kč**, dále mu náleží 3 režijní paušály po **300 Kč** podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. **900 Kč**.
41. Zástupce žalobce vyúčtoval také cestovné dle ustanovení § 13 odst. 1 advokátního tarifu, spočívající v cestě na jednání soudu na trase Praha – Hradec Králové a zpět ve výši **1 693 Kč**. S ohledem na doložení technického průkazu vozidla mu zdejší soud i tuto položku v plném rozsahu uznal.
42. Zástupce žalobce není plátcem DPH.
43. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce **14 893 Kč**.
44. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. června 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.

